

Кладенчето е пило нейнитѣ сълзи. То е чакало съ отворено гърло да капнатъ и е пило дълбочината на дветѣ черни очи.

— Идвай понѣкога на гроба ми...

Маминитѣ очи бѣха черни. Кога убиха татя, тя бѣше като Ганка потъмнѣла и като нея крѣеше.

Горе надъ кошарата дѣдо Златанъ е задрѣмалъ, кучето е задрѣмало до краката му, само огъня блещука. Когато главнитѣ, късно следъ полунощъ, си изприкажатъ всичко и склопятъ побѣлѣли клепки, отъ гората ще дойдатъ трима души, да промиятъ куршуменитѣ рани на Андрея Карадимовъ, додето водата почервенѣе. Ганка ще стои надъ кладенчето изтрѣпнала. Мешата ще млъкне и ще вѣй мъртвешки студъ. Кръстцитѣ като хайдути, съ наметнати кожуси, ще снематъ калпаци предъ покойния. И щомъ долу въ селото екнатъ първи петли, трима души ще нарамятъ мъртвиятъ, да го отнесатъ на-средъ гората, кждето е погребанъ въ гробъ изкопанъ съ ножъ.

— Пюуу! Пюууу! —

писна нощна юва и прошумолѣ въ клонитѣ. Месецътъ се сви като кате задъ едно облаче и примрѣ отъ страхъ. Птицата размаха криле близо до земята, издигна се и угасна. Нѣкжде кѣнна проточенъ викъ:

— Пюууу!